

[Indenrigsministeren.]

Fremtiden lod Partierne selv bestemme, hvem de vilde sætte ind i Kommissioner, saaledes at man ikke søgte at udvælge politiske Gidsler i de forskellige Partier, maa jeg maaske til Gengæld fremsætte en meget bestemt Henstilling til det ærede Medlem, nemlig om han ikke vil være saa venlig at lade mig selv bestemme, hvem jeg vil opfordre til at tiltræde de Kommissioner, som nedsættes under Indenrigsministeriet. Jeg vil tro, at det vilde være formaalstjenligt.

Det er ikke mig bekendt, at der noget Sted staar, at Indenrigsministeren skal opfordre Partierne til at udpege Medlemmer i det ene eller det andet Tilfælde; saa vidt mig bekendt er en Minister ganske frit stillet med Hensyn til, hvilke Borgere han ønsker at opfordre til at indtræde i en Kommission. Det er mig heller ikke bekendt, at jeg nogetsteds har givet Udtryk for, at jeg skulde mene, at Sættelsen af dette Udvalg paa nogen Maade bandt de forskellige politiske Partier her i Salen. Jeg har selvfølgelig den Opfattelse, at de politiske Partier staar ganske frit her. Og hvad angaar de Personer, der opfordres til at indtræde i en Kommission, har de jo selv Adgang til at afgøre, om de ønsker at modtage Opfordringen eller ikke.

Jeg skal paa ingen Maade paa Forhaand bestride, at det ærede Medlem maaske er mere sagkyndig paa dette Omraade end det ærede Medlems Partifælle Hr. Hans Thyge Jacobsen — det er mig ganske vist ikke bekendt, at det ærede Medlem er det, men det er muligt, at det alligevel er Tilfældet. Men, som sagt, jeg tror, at vi maa lade dette ligge, jeg tror, man maa affinde sig med den Fremgangsmaade, der her er valgt.

Jeg skal selvfølgelig heller ikke bestride Muligheden af, at det ærede Medlem, hvis han havde været Medlem af dette Udvalg, havde været noget venligere her i Dag overfor hele Forslaget, om hvilket det ærede Medlem oven i Købet sagde, at han principielt ikke var Modstander af den Forenklingstendens, der gik igennem det. (C. J. F. Sven: Saa var jeg jo ikke uvenlig). Ja, det forekommer mig, at da det kom til Enkeltheder, fik man et Indtryk af, at det ærede Medlem i hvert Fald meget gerne vilde være uvenlig, og jeg maa maaske have den Tilfredsstillelse at nævne et enkelt Eksempel derpaa. Det var et meget vigtigt Punkt i det ærede Medlems Omtale af Forslaget at søge det gjort latterligt, at der i Lovforslagets § 3 siges, at naar

Forholdene kræver det, kan Sundhedsstyrelsen indkalde Embedslæger til Møder; ligeledes kan den indbyde Repræsentanter for kommunale Raad og for Organisationer samt tekniske Fagmænd til Deltagelse i Møder. Det var efter det ærede Medlems Mening nærmest grinagtigt at indsætte noget saadant i Loven.

Ja, er det ikke ubegribeligt, at man allerede i 1909 har været saa latterlig i begge Rigsdagens Ting at indsætte en tilsvarende Bestemmelse? I den gældende Lov om Sundhedsvæsenets Centralstyrelse staar udtrykkeligt:

„I alle Sager, der vedrører særlige stedlige Forhold, forhandler Sundhedsstyrelsen som Regel skriftlig eller mundtlig med de stedlige overordnede Embedslæger — i København med Stadslægen —, og i almen vigtige Sager kan Sundhedsstyrelsen — efter indhentet Bemyndigelse fra Justitsministeren — tilkalde de overordnede Embedslæger til Møder i København samt opfordre til Deltagelse i Møder sammesteds Repræsentanter for kommunale Raad og for bestaaende Organisationer samt tekniske Fagmænd, dog at de tilkaldtes Antal ikke overstiger 20.“

Den eneste Forskel mellem det foreliggende Lovforslag og den Lov, der har været gældende i 22 Aar, er den, at Antallet af Deltagere ikke er begrænset, og at Møderne eventuelt ogsaa kan holdes udenfor København. Ellers er det ganske den samme Bestemmelse, som er gældende den Dag i Dag. Derfor undskylder det ærede Medlem mig nok, naar jeg siger, at naar det ærede Medlem nu gør et stort Nummer ud af dette, at det foreliggende Forslag opretholder en Bestemmelse, der har været gældende i 22 Aar, saa er det Udtryk for, at det ærede Medlem i hvert Tilfælde gerne vil være uvenlig til Gengæld for den Maade, hvorpaa Udvalget har været sammensat.

Der var ogsaa andre Udtalelser i det ærede Medlems Tale, der mere fremhævede det ærede Medlem som Advokat end som saglig Bedømmer af de Forhold, det her drejer sig om. Det ærede Medlem anførte f. Eks. med Henblik paa Forslagets § 10, at der var givet Medicinaldirektøren en overordentlig stor Myndighed; hans Myndighed beroede i Virkeligheden fuldkommen paa hans eget Skøn, nemlig om, hvorvidt der i det givne Tilfælde var Grund til at tilkalde en Konsulent.

Ogsaa den nugældende Lov bygger paa et Skøn, der ganske vist er afgrænset paa en anden Maade, idet det her overlades